

Той казва, че за копуване на храна, обикалялъ билъ съ опасностъ за живота си, селата на 15 — 20 версти око̀ло, насърдчавалъ селскитѣ жители българе, въ които палъ духа, купувалъ жито, придумвалъ жителитѣ да го доноятъ, заключавалъ условие съ воденчаритѣ за смелване на събраното жито и пр. и пр.; съ една дума, ако тѣ дѣйствително и половината прави на това, което приказва тогава нему честъ и слава. Скоро слѣдъ стигането на Капитана, върна се и священника съ единъ бѣжелъ мѣстно винотой, сиромаша, както се разясни, ходилъ по селото да търси вино, за да се отерами предъ нечѣканитѣ гости.

Въ 9 часа сѣднахме прѣдъ скромната трапеза; домакинята упражила яйца, а че наготвила и неизбѣжната кокошка; добрия Капитанинъ ни почерпи съ конякъ, а виното, което донесе священника, излезе напълно доброкачествено, това е първото добро винце, което азъ до тогазъ бѣхъ пил въ България.

Отъ чашата се развързаха язицитѣ и оживѣ разговора, който се въртеше на дневния въпросъ.

Далековидния монахъ, смѣянь отъ тъмното предчувствие каза: «не може да бѣде, щото турцитѣ да отдадѣтъ страната безъ бой; чува се, че авангарда на Сюлеймана стигналъ въ Нова Загора, а Сюлеймановитѣ войници сѣ най храбри въ всичката турски армия!»

Разотидохме си срѣднощъ; азъ си легнахъ нарѣдъ съ Капитана на балкона, нъ, за жалость, подъ натиска на многото мисли и впечатлѣния, дълго не можахъ да се успокоя и заспѣхъ.

11-ий ЮЛИЙ.

На разсѣмниване ставамъ съ болнава глава. Семейството вече на крака и се труди по къщна работа; домакинята храни свинетѣ и гадинитѣ, а священника заетъ въ градината. Вижда се, че отношенията на мъжа къмъ жената сѣ добри, другарски; както и да е, тя е въ къщи работница и носи всичката къщна тежестъ на гърба си.

Часа около 7 сутренъта дойде Панайотъ войвода и ме